

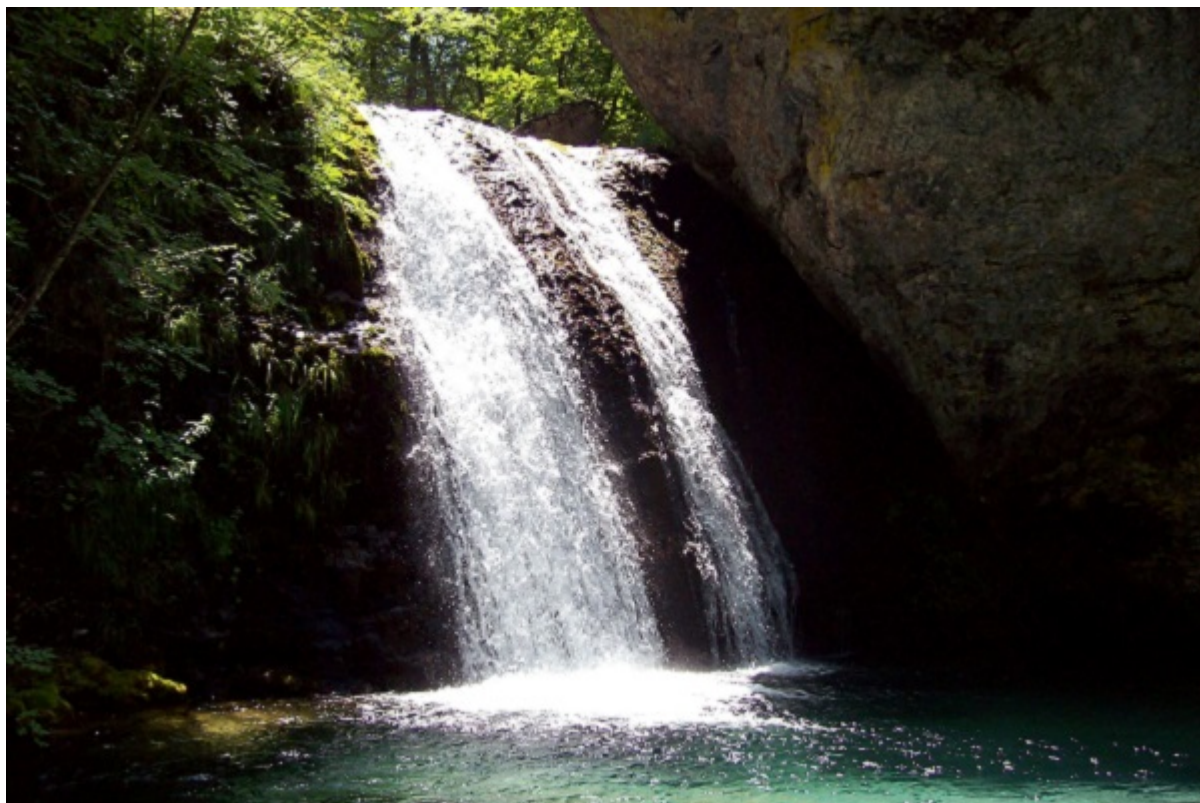
**«Ο αγιασμός μας, το πρώτο και αγαθό θέλημα του Θεού, επιτυγχάνεται με την αγάπη»
(Γέροντας Χριστόδουλος, Καθηγούμενος Ιεράς Μονής Κουτλουμουσίου)**

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=174345>]

Αυτό που μένει ως παράδειγμα και αίτημα διαχρονικό είναι η άρση της φιλαυτίας και ιδιοτέλειας. Αυτό το πρότυπο ενσαρκώνουν οι Άγιοι ως αντίγραφα του Χριστού. Κενώνουν τον εαυτό τους, για να φανερωθεί ο Χριστός μέσα από τη ζωή τους. Αυτό έφθασε σε τέλειο βαθμό η Παναγία, ώστε όχι μόνο να φανερώσει, αλλά και να σαρκώσει τον Χριστό μέσα της. Πρόσφερε όλη την ύπαρξή της, με θείο έρωτα, και έλαβε όλη την αγάπη του Αγίου Πνεύματος. Η ίδια μας δείχνει το δρόμο της σωτηρίας. Είναι ο αγώνας για την ταύτιση των θελημάτων μας με το αγαθό θέλημα του Θεού.

Ο αγιασμός μας, που είναι το πρώτο και αγαθό θέλημα του Θεού, επιτυγχάνεται με την αγάπη, και δηλώνεται από την αγάπη. Και η αγάπη δεν είναι ωραία λόγια. Είναι συμπάθεια, μέριμνα, ενεργό ενδιαφέρον για την προκοπή και την αύξηση του άλλου, του οποίου είμαι ο πλησίον. Η παραβολή του καλού Σαμαρείτη, αν προσέξουμε, θα δούμε ότι αντιστρέφει τους όρους και μας λέει ξεκάθαρα: Πλησίον μου δεν είναι ο άλλος, δηλαδή εκείνος που με πλησιάζει ή εκείνος που είναι ομόπιστος ή ομοεθνής. Εγώ είμαι εκείνος που καλούμαι να γίνω πλησίον του άλλου -όποιος και να είναι- με το να τον πλησιάσω και να σκύψω στην πληγή του. Οι πράξεις των Αγίων είναι συνδεδεμένες με τις ανάγκες των άλλων.

Ο Μέγας Βασίλειος παρουσιάζει ως πρότυπο της αληθινής κοινωνίας, σύμφωνα με τα χαρακτηριστικά που αναφέραμε, το μοναστικό κοινόβιο. Λέει συγκεκριμένα: «Εγώ ονομάζω τελειότατη κοινωνία βίου εκείνη, όπου ιδιοκτήτες δεν υπάρχουν, η διχογνωμία εξορίσθηκε, η ταραχή και φιλονικία έχει απομακρυνθεί, και όλα είναι κοινά: ψυχές και σώματα, και εκείνα με τα οποία τρέφονται και υπηρετούνται, κοινός ο Θεός, κοινό το εμπόρευμα της ευσέβειας, κοινή η σωτηρία, κοινά τα αγωνίσματα, κοινοί οι κόποι, κοινοί οι στέφανοι. Όπου οι πολλοί είναι ένας, και ο ένας δεν είναι μόνος, αλλά μέσα σε πολλούς. Ο ασθενής στο σώμα έχει πολλούς που υποφέρουν μαζί του, ο αδύναμος στην ψυχή έχει πολλούς που τον θεραπεύουν και τον ανορθώνουν... Έτσι μας θέλησε εξ αρχής ο Θεός, και γι' αυτό μας δημιούργησε.»

Ο μοναχικός θεσμός με τη φιλοσοφία και τη ζωή του επαναλαμβάνει το ίδιο αίτημα προς όλους: Το περίσσειμά μας -αυτό που επιφέρει η άσκησή μας- να γίνει συμπλήρωμα στο υστέρημα των άλλων. Η μέριμνα για τον αδελφό μας να καλλιεργήσει περισσότερο την αγάπη. Η ανοχή και κατανόηση των αδυναμιών του άλλου να συμβάλλει στην αποκατάσταση της εν Χριστώ ενότητάς μας. Και ευρύτερα, κάθε ενορία και κοινότητα, έχοντας ένα κοινό ταμείο και ένα πραγματικό ενδιαφέρον για όλα τα μέλη της, να γίνει κρουνός ζωής και παρακλήσεως σε καιρούς χαλεπούς.

Είναι βέβαιο ότι ο κόσμος αυτός δεν μπορεί να γίνει βασιλεία του Θεού. Όμως, σύμφωνα με τον λόγο του Χριστού, «η βασιλεία του Θεού εντός ήμών έστι». Γι' αυτό και αρχίζει από αυτή τη ζωή. Υπάρχει σαν δυνατότητα, που περιμένει από μας να λάβει σάρκα και οστά. Και δεν παίρνει σάρκα και οστά με συλλογισμούς, ρεμβασμούς, φιλοσοφίες και προγραμματικές δηλώσεις, αλλά με αγάπη, δικαιοσύνη και άσκηση. Φανερώνεται στην ειλικρινή καρδιά, στην καρδιά που αδειάζει από τη φιλαυτία και τον εγωισμό. Και εκδηλώνεται στα πιο απλά και καθημερινά πράγματα, στις καθημερινές μας σχέσεις και συμπεριφορές, όταν μιμούμεθα την ταπείνωση και πραότητα του Χριστού.

(συνεχίζεται)